

Світанок

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Сплигнула ніч з шумких дерев,
втікаючи понад дахами.
Замаяв голуб і дере
крильми хмарин іржаві плями.

Мов дзенькіт товчених склянок,
ясна музика підпливає.
Світанку куриться вино,
і небо в синяві безкрає.

Аж юне серце затремтить,
незаспокоєне й несите.
Устами спраглими в цю мить
всю хмільність світу хочу спити.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/svitanok